

PETŐFI

Petőfi, most is váltig emlegetnek,
S ha ünneplés kell, abba' nincs hiány;
Varázsa él sugárzó nagy nevednek,
Sőt mintha nőne minden év után.
Más-más kezeiktől fonva, hogy' hevernek
A koszorúk szobrod talapzatán;
De az vagy-e ma is, a minek látszol,
Vagy pusztá név, a melyből néma vád szól?

Megérti-e a sokaság, ha hallja,
Lantod nemes, igaz költészetét?
Szent-é neki e föld áldott ugarja,
Melyről dalod pergő mézét szedéd?
Hevül-e még a tiszta, szűzi dalra
A lelke romlott, léha nemzedék,
A mely lihegve hajszol mindig új kéjt,
Tapsol a torznak és rajong a rútért?
Egy talpalatnyi föld se volt sajátod,
S örökölt egy sír sem jutott neked,
S jók lelked ezt habár megadta látnod,
Te mégse szántad ifjú éltedet,
Eldobtad a szerelmet, ifjúságot,
S a boldogságnak rózsákkal vetett
Nyoszolyájából mentél, meg sem állva,
A szent hazáért, a hideg halálba.

De haj, az eszmény most visszára fordul,
Nincsen hazám, kiált a csőcselék;
Támadni kész az idegen faj orvul,
Szabadság, jólét néki nem elég,
Kígyók kelnek ki mindenütt a porbul,
Mégmarni a hazának kebelét...
Oh költő, nézd, romokban áll az oltár,
Te honszerelmet hasztalan daloltál.

1908